

Мангушъ пъхна паритѣ въ пун-
гията си и се ухили:

— Нейсе! Хаирлия! Излѣга мене
тозъ момче, брей! Хитъръ момче!

А дружината се разскача радостно,
отдалечи се и спрѣ до моста. Савата
се обърна къмъ магарето, даде му една
коричка хлѣбъ и му държа малка речъ.

— Чувай, побратиме! Не знаая какъ
сж те викали до сега, но отъ сега на-
татѣкъ — името ти е Марко.

Марко сладко дѣвчеше и замърда
ухо: не е лошо, не е лошо! И корич-
ката вкусна, и името хубаво!

— Отъ днеска ще живѣешъ съ насъ.
Ей ни нѣ. Мене ме казватъ Сава. Този
е Коста, този Асенъ, а пѣкъ този Ди-
ньо. Ей въ краката ти е Гуджо. Цѣлата
боса команда. Разбра ли? Само ти ще
бждешъ съ кундури. Не сме голѣми
стоки, ама пѣкъ и ти си съ едно ухо...
Ще видишъ, че нѣма да ти е лошо. Вѣрно
ли е, дружина?

— Вѣрно-о! — извикаха три гърла.
А Марко дигна глава, озжби се и самъ
продѣлжи:

— Вѣрно-о!... Ж-ж-хи... ж-ж-хи!...

И хвърли отъ радостъ едно чифте.